

stir svoje župnije, temveč tudi narodni pionir v obsejni ogroženosti župnij.

Sv. Ana v Slov. goricah. Globoka žalost je prevzela naša srca dne 16. julija, ko smo zaslišali tužni glas zvonov od farne cerkve. Umrl je daleč v južnih krajih naše države vojak-konjenik Fridrik Rokavec. Dragi Fridrik! Doživel si kratkih 21 spomladi in že si se poslovil od nas, ki smo Te spoštovali in ljubili. V najlepši dobi življenja, v sredi med nadami in upi se Ti je približal nebeški vrtar, odtrgal cvetko, ki je komaj odprla svoje lepe cvetne liste, in jo presadil v nebeške vrtove. Kakor bi bil slutil, si se spomladi težko poslavljaj od doma in od svojih dragih. Mogoče si slutil, ko si jim podajal roko v slovo, da svidenja ne bo. Dragi Fridrik! Pri Bogu uživaš plačilo za svoje zemsko dobro delo, mi pa smo še potniki v deželo večnega solnca in večne spomladi. Na svidenje nad zvezdami! Tvoj prijatelj K. I.

Sv. Ana v Slov. goricah. Slovesen sprejem in blagoslov novih zvonov. Lepa in ganljiva slovesnost se je vršila dne 25. in 26. julija 1933 pri Sv. Ani, namreč slovesen sprejem in blagoslov dveh novih zvonov. Kakor je bilo slovo od starih zvonov, teh bojnikov, ki se niso vrnili nikdar več, leta 1916 nad vse žalostno, tako in še bolj prisrčen in lep je bil sprejem novih zvonov v torek dne 25. julija. Veličasten zbor čvrstih fantov na konjih 34, kolesarji na okinčanih kolesih nad 50, botri in botre ter nad 70 belo oblečenih deklet je šlo zvonoma naproti do švicarskega dvora pri Sv. Lenartu. Tam so dekleta vozniške, yozove in oba zvana lepo oplele, da sta bila oba zvana skrita v zastavah in vencih. Slovesen sprejem, spremljan od godbe, se je začel pomikati med veselimi petjem deklet proti Sv. Ani in dospel v Žamatno ves, kjer je bil odmor. Pridružila sta se preč. g. dr. Maks Vraber, stolni dekan v Mariboru, in g. dekan in duhovni svetnik Franc Gomilšek. Iz Graza pa je prihitel s svojim avtom boter g. Karel Mitterer, sanitetni nadsvetnik, s svojo gospo Matildo. V sprevedu sta bila tudi č. gg. Srečko Vršič, župnik od Marije Snežne, in domačin, rojak Matija Neudauer, župnik od Sv. Lovrenca v Slov. goricah. Med tem časom se je zbrala na prijaznem griču Sv. Ane velika množica faranov: čvrsti fantje in možje, pa tudi žene in dekleta in šolarji, ki so komaj čakali, da čimpreje vidijo in pozdra-

vijo dva nova zvana. Po pozdravu domačega g. župnika je imel preč. g. stolni dekan večernice. — Drugi dan, na god sv. Ane, je preč. g. stolni dekan dr. Maks Vraber kot odposlanec prevzvišenega g. škofa zvana slovesno blagoslovil. Po blagoslovu je imel g. posvetitelj lepo pridigo, v kateri je mnogoštevilne poslušalce opominjal k molitvi ter jim razložil pomen lepega napisa na novem zvonu: »Naj v božjo čast se rabi, ljudi k molitvi vabi in rajnih ne pozabi!« Pobožnosti se je udeležilo 18 č. gg. duhovnikov in 1 bogoslovec; g. dekan Franc Gomilšek je prišel s procesijo. Po službi božji sta bila zvana med igranjem godbe srečno potegnjena v zvonik. Vse se je izvršilo lepo, mirno, brez kakke nesreče. Lepo in prijazno vreme je slovesnost povzdignilo, ki je bila krasna manifestacija verske zavesti ob slovesnem in prazničnem razpoloženju. Veliki zvon D tehta 1547 kg, drugi F pa 765 kg. Oba nova zvana lepo soglašata s prejšnjimi v lepo donečem, blaglasnem mehkem molu. Naj božje Srce in sv. Ana, ki sta patrona velikemu zvonu, obilno poplačata vsem, ki so darovali denar, vsem č. gg. duhovnikom, vsem delavcem, konjenikom, kolesarjem, dekletom za vence in odbornikom Katoliške akcije, ki so po mnogih sejah vse potrebno uredili in pripravili, da je bil sprejem prevzvišenega škofa dr. Ivana Jožefa Tomažiča ob birni in sprejem zvonov tako veličasten, lepa manifestacija globokega verskega prepričanja in globoke hvaležnosti. Bogu, ki je pred 1900 leti dal svetu Odrešenje. »Nebeški mir naj vsaki čas — Zvonov naznanja mili glas!«

Negova. Vto je dan, ki ga je Gospod naredil, bi lahko rekli o nedelji dne 30. julija. Ta dan se je vsa Negova odela v svečano obleko in srca vseh so utripala tako veselo, kot še nikdar. Kako tudi ne, saj je ta dan prvič pristopil k oltarju božjemu novomašnik č. g. Alojzij Bratuša. Novomašniku je pridigal č. g. Vogrinec, župnik od Sv. Frančiška v Sav. dolini, ki je tukajšnji rojak. Med mašo je uhrano prepeval zbor bogoslovcev. Razume se, da se je udeležilo slovesnosti nove sv. maše ogromno ljudstva od blizu in daleč, saj je minilo že 24 let, odkar je bila pri Negovi zadnja nova sv. maša, ki jo je daroval č. g. Jožef Lashaber, sedanji vojniški župnik. Bog daj g. novomašniku, da bi bilo njegovo delovanje v

vinogradu Gospodovem prav bogato blagoslovljeno.

Radenci. Dnevni »Slovenec« se dobi v brezalkoholni restavraciji A. Traun. Stane samo 1 Dinar številka. Segajte po tem našem odličnem slovenskem katoliškem dnevniku!

Laporje. Zopet imamo v naši fari eno stvar več. Na Videžu so ustanovili gasilno društvo. Predsednik mu je Karl Vehovar. Ob cesti pri občinskih lipah hočejo postaviti modern gasilni dom s pritlikinami, si nabaviti brizgalno in drugo potrebno. Pa starka kriza jim precej nagaja. Potrkati bo treba tudi na srez in banovino. Le korajžo, saj bo šlo! — Hudo se je ponesrečila Ana Pivec, posestnica v Laporju. Ko je peljala iz njive naložen voz pšenice, se je prevrnil in jo pokopal pod seboj. Na obupne klice so prihiteli ljudje, med prvimi oba Šifrerja, in jo rešili. Zlomljeno ima desno roko v rami. Podobno si je pred tedni pri padcu z voza poškodovala rebro posestnica Žgajner iz iste vasi. — Na Zabjčku je bilo zadnje čase pokradeno pri dveh hišah, in sicer pri Kolešu pet jurjev in pri Samecu nekaj manj. Tukaj je bil pomočoma po krivem obdolžen neki S. B., čigar nedolžnost in poštenost pa je že izpričana. — Šolarji na Križnem vrhu še bodo postali umetniki kot je videti. Sami so priredili igro. So se čisto dobro postavili. Pa še brez vstopnine je bilo. Pogumno naprej! — Zadnje čase so zopet bolj pogosto kratki nalivi z viharjem. Tudi oni torek se je kar naenkrat napravilo. Vmes je padala po nekaterih vaseh toča, ki pa, hvala Bogu, ni napravila znatne škode. Pač pa je večje nagnilo koruzo in nekemu posestniku na Zgornji Brežnici je podrlo ostrve. — Pravijo, da je ljudski glas božji glas. Ljudski glas pri nas pa pravi, da ni in ni prav, da nekaterniki skoró kar v Adamovi česleki hodijo okrog. Ne mislimo morda na kake brezposelne popotnike, ampak na domačine. Že radi otrok in bližine hiše božje nujno prosimo za večjo obzirnost. Sicer so pa tudi tozadevni zakonski predpisi. — Kar sledi, je zelo važno. Vsi vemo, kako potrebno je, da človek kaj bere. Kdor nikdar ne vzame časnika v roko, ostane pač kljuc. Res pridno beremo in še tudi drugim posojamo »Gospodarja«, pa dobro je, če človek prečita kedaj tudi kak drug list, seveda katoliški. Zato opozarjamo prav vse, ki zmorete 2 Din žrtovati za dobro stvar, da

kva. Rojalisti so se neopazovano vtihotipili v zvonike in zvonili ob določeni uri. Ko se je zvečerilo na krstni dan, je bila pariška cerkev Srca Jezusovega obdana od stotine pisanih električnih lučic, na pročelju cerkve je bila lučka pri lučki.

81 — rajnemu ruskomu carju podtaknjenih otrok.

Kakor znano, je bil ruski car kmalu po izbruhu boljševiške revolucije ustreljen v Jekaterinoslavu s celo družino vred. Rajnemu carju so statistično dokazano podtaknili od prevrata do danes 81 namišljenih otrok, ki so se izdajali

»Milostljivi gospod, psa se s tako podobnima imenoma, pri katerih je razloček le v enem samoglasniku, ne bosta mogla ločiti, če ju kdo pokliče.«

Padovka je odprla usta, ko je slišala, kako učeno Tim govori. Jaz pa sem dejal:

»Dragi Tim, to nič ne pomeni. Če pokličem Bims ali Bams, priteklo bo vedno le eden, in to je pudel; kajti dakel tako ali tako ne bo nikoli prišel.«

Kokoši imamo deset; devet kur in petelina. Vse so jارية. Toda znesla še nobena ni. Zaradi tega sem se posvetoval s Timom, ki je rekel:

»Milostljivi gospod, mislim, da so sami petelini; petelini pa ne neso.«

Najbrž je mislil, da mi bo s temi besedami razodel svoje skušnje v poljedelskih zadevah, toda odvrnil sem mu:

»Ne, Tim! Poje le eden, torej je le en sam petelin; kure namreč ne pojó.«

Tako sem ga nadkrilil; kajti da kure ne pojó, tega Tim ni vedel. Oh, kakšni kmetje in rejci kokoši smo!

Vprašal sem Matildo. Povedala mi je tisto, kar mi je rekla vselej, kadar nisem mogel sčakati kakšnega uspeha v svojem življenju:

»Moj Bog — le potrpite! Vse še pride!«

Končno sem povprašal Padovko. Tim je bil navzoč, ko sem govoril z njo. Povedal sem ji naše misli v tem naključju, nakar je odvrnila, med tem ko je lužo, ki jo je prej tja v en dan razlila po opločnicah v veži, pognala z brezovo metlo skozi odprta vrata, po drugi strani pa poškopila z njo s pečnicami pokrito steno ter Timovo in mojo obleko:

»Kakšna bedarija! Premraz je še, da bi nesle!«

Opomnil sem, kako neprijetno mi je, da je oškropila mojo obleko in da mi njene besede »kakšna bedarija« niso všeč, in sem strogo pristavil:

»Padovka, prosim vas, da mi svoje izraze poveste v malo lepši obliki.«

pridno kupujete dnevnik »Slovenec«, katerega bo ob nedeljah pred cerkvijo pri pozni sv. maši prodajal organistov Jakec. Ima 16 do 20 strani s krasno nedeljsko prilogo, kjer piše čisto po domače o važnih stvareh, n. pr. delavski vestnik, žena in dom, kmetijske zadeve, naš domači zdravnik, pravni nasveti itd. Velekanimiv je kotiček Kurenčkove Nežke in Frtaučkovega Gustla, ki »imata beseda«. Tudi je roman, več lepih povesti, novice iz celega sveta, politika in še drugo. Poskusite za gotovo parkarat, že papir je toliko vreden. Gotovo je dandanes tudi 2 Din težko dobiti in dati, pa z malo dobre volje že gre. Nikomur ne bo žal. — Po enomesečnem odmoru se je pri nas zopet oglašil mrtvaški zvon. Kar dve sta isti dan, namreč v soboto dne 5. t. m., umrli. Sta to Agata Košič v Hošnici in Ana Haberl na Razgorju. Večna luč naj jima sveti.

Makols. Dne 24. junija je umrl pri Sv. Ani dober gospodar Hajšek Anton, star 73 let. Zapustil je dva sina: mlajši je doma na posestvu, starejši pri Sv. Petru niže Maribora. Rajni je bil prejšnja leta občinski odbornik. Ženo je izgubil že leta 1911 in je med vojno sam, brez žene, sinov, deklet in hlapca, oskrboval svoje precejšnje posestvo.

Prihova. Nekoliko o naših dobrih in poštenih fantih. Več se jih je izučilo raznih rokodelstev, drugi so šli v službe k orožništvu in financ. Največ jih pridno pomaga pri gospodarstvu staršem; mnogi so obiskovali razne kmetijske in vinorejske šole ter bodo dobri gospodarji. Eden naših fantov, in sicer Alfonz Pirš, se ni za stalno več vrnil iz vojaške službe na dom. Dobil je službo na Dunaju, kjer se je izobrazil in naučil več jezikov. Služil je kot dvornik na italijanskem in grškem poslanstvu, odkoder je prišel na kraljevi dvor v Beograd. Služi že čez poldrugo leto na dvoru O priliki obiska romunskega kralja v Bukarešti z našo kraljevsko dvojico je bil odlikovan s častno kolajno na traku z lavorjevem vencem. Drugi naš domačin je Maks Pirnik. Kot deček je pasel živino. Ker je tako lepo pel, je neki gospod rekel, ta fant naj bi se šel šolat za organista. In res je napravil skušnjo na celjski orglarski šoli. Vstopil je kot organist nekje na Kranjskem, potem je deloval v Breznem ob Dravi in v Rušah. Pripravljal se je že prej in

se vpisal na učiteljsko, kjer se je z vztrajnostjo in pridnostjo izučil za učitelja. Prva učiteljska služba je bila v Čadramu, kjer je bil zelo priljubljen. Zelel se je še dalje izobraziti v glasbi. Posrečilo se mu je dobiti mesto učitelja v Litiji ter od tam obiskovati konzervatorij v Ljubljani. Po dobro dovršenih študijah je bil pred kratkem diplomiran za profesorja glasbe. Vsem našim vrlim fantom čast in priznanje!

Polzela Odbor za obnovo gorooljske cerkve vabi in prosi vse, ki bi hoteli sodelovati pri prodaji tablici za tombolo, ali pa da bi pomagali pri nabiranju dobitkov, naj se gotovo udeležijo sestanka v občinski pisarni na Polzeli v nedeljo dne 13. avgusta ob osmih dopoldne, kjer si bomo razdelili podrobno delo. Prav posebno se obračamo do vseh fantov tukajšnje kakor tudi sosednih župnij, naj se udeležijo tega sestanka v čim večjem številu. Z nesebično požrtvovalnostjo na delo za čast božjo. — Odbor.

Galicija. Tužno so nam zapeli zvonovi ter naznanili prežalostno vest, da je zatisnil za vedno svoje oči v celjski javni bolnici komaj v starosti 53 let g. Josip Podpečan, posestnik v Galiciji. Rajni je bil vzoren slovenski mož, skrben gospodar, veren katoličan, značajan in pošten ter zato pri vseh priljubljen. Bil je mož, ki ni maral, ne dopuščal pohujšljivega govorenja; nikoli ni čez njegova usta zdrknila kaka kletev ne godrnjanje zoper previdnost božjo. Do zadnjega je ostal vedno zvest svojemu globokemu krščanskemu prepričanju. Vdan v voljo božjo je po težki partedenski bolezni, previden s sv. zakramenti, mirno v Gospodu zaspal. Vsi ga bomo pogrešali, posebno pa žena, s katero mu ni bilo več namenjeno živeti v srečnem zakonu. Ni bil le ženi dober mož in otrokom skrben oče, bil je tudi napreden gospodar. Udeležoval se je pri raznih društvi gospodarskega in prosvetnega značaja. Bil je podpredsednik tukajšnje sadjarske in vrtnarske podružnice, dolgoleten član in odbornik katoliškega prosvetnega društva ter podporni član prostovoljnega gasilnega društva. Za vse dobrote, ki jih je izvršil, naj mu bo Vsemogočni stoteran plačnik. Konečno bodi na tem mestu izrečena tisočera zahvala vsem sorodnikom, znancom in prijateljem, kateri so ga po-

spremili na njegovi zadnji poti. Ohranjen mu bodi časten spomin. Večna luč naj mu svetil Preostalim, to je njegovi ženi in otrokom, pa naše iskreno sožalje!

St. Janž pri Velenju. Turobno in srce pretresujoče so peli farni zvonovi, ki so naznanjali prezgodnjo smrt mlade žene Marije Zajc, po domače Benetkovec v Pirešici. Umrila je v celjski bolnišnici na posledicah težke operacije. Brez slovesa je odšla od nas in zapustila v globoki žalosti ljubljenega moža, s katerim je živeła komaj 2½ leta v srečnem zakonu. Dne 24. julija je bil tukaj njen pogreb ob obilni udeležbi. Saj je bila rajna skozi 17 let skrbna gospodinja že tudi pokojnega šentjanžkega č. g. župnika Franceta Gosaka. Ona, ki je bila vedno zdrava in živahna in sejala le veselje okrog sebe, nas je vse, ki smo jo poznali, užalostila in pretresla s svojo nenadno smrtjo, posebno še moža, ki je v kratki dobi treh let pokopal že drugo ženo. Izrekamo mu svoje iskreno in globoko sožalje z željo, da mu Bog pomaga nositi težki križ, rajni pa naj da uživati po prestopnih mukah večno veselje v nebesih. Na veselo svidenje nad zvezdami, kjer ni več solza in ne ločitve.

Braslovče. V petek ob 11. uri ponoči je začelo goreti veliko gospodarsko poslopje Čulka iz St. Martina. Pogorela mu je vsa krma, stroji, orodje, eno tele, race in nekaj kokoši. Kako je ogenj nastal, se ne ve; sumi pa se, da je bil podtaknjen. Gasit so prišle požarne brambe iz Prekope in iz Braslovč z motoriko. — Dne 23. julija je umrla v Parizljah Tončka Turk, mlada mati, stara šele 30 let. Zapušča tri male otročičke. To je že drugi slučaj nagle smrti mladih mater.

Sv. Rupert nad Laškim. Čeprav je letos slabo vreme zadrževalo poljska dela, vendar smo že vse pokosili in dobili večji del samo lepo seno pod streho. Žetev, ki bi že bila gotova, če bi ne bilo deževalo kar naprej, meseca junija, se je vršila v juliju. Letina bo v našem kraju dobra. Sadne pijače pa bo malo. — Dne 20. julija je za vedno zaspala g. Marija Podgoršek, žena Jakoba Podgoršek, strelskega mojstra v rudniku Trobendol. Pogreb se je vršil v soboto dne 22. julija, po deveti sv. maši na Kalobju. Bog ji daj večni mir in pokoj! Preostalim naše sožalje!

Padovka je molče pometala dalje. Pustil sem jo, slišal pa sem še, kako je stopil Tim v kuhinjo in zadovoljno rekel Matildi:

»Energičen postaja!«

Drugo poglavje.

O gospodu Boltežarju in o Milčki in Malčki. O igri skatu ter učiteljici s potno košaro ter z omakro za obleko.

Brez človeške družbe ne strpim. Valovje morja, po katerem sem se vozil do sedaj tam zunaj po svetu, buta v ta mirni pristan in stresa »čoln, ki se je rešil«, da se Bog usmili. Študiram kakor študent, ki hoče napraviti izkušnjo v šestih mesecih, ker čaka njegovo dekle na poroko. Filozofijo, umetnostno zgodovino. Tudi nekaj prirodoslovnih knjig leži na moji mizi. V svojih šolskih letih sem užil prav žalosten pouk v prirodoslovju in moram pravzaprav začeti od kraja. Pri tem berem pogostokrat knjige, ki so jih napisali ljudskošolski učitelji; preproste so, smiselne, nazorne. Tu in tam leži tudi blek poezije nad črkami.

Prvi znanec, ki sem si ga pridobil, je oskrbnik Boltežar. Ta mož je neki dan stopil v mojo sobo in rekel, naj oprostim, ker si je upal, da me obišče. Bil sem sicer prepričan, da se prvi obisk spodobi meni novodošlecu, toda v svoji osamelosti sem gosta srčno pozdravil.

Gospod Boltežar je štiridesetletnik, nekoliko preobilen, čigar očesci živahno in veselo sijeta iz rdečega kmetskega obraza. Oskrbuje gozdove nekega bogatega trgovca, ki le poredkoma prihaja na obisk iz glavnega mesta, in je obenem predstojnik urada ter okrajni šolski nadzornik.

»Če se nameravate tukaj udomačiti, gospod Hubert, vam bom morebiti tu in tam v korist.«

Tim je moral prinesti vina in je stregel s tisto, le meni dobro znano vnemarnostjo, ki jo je prevejanec vedno kazal, če je bil v hiši gost, ki po njegovih mislih ni bil čisto »družabno vzgojen«.

Gospod Boltežar je zgovoren mož. Pokazalo se je, da mnogo bolje vé, kako je zgrajena moja hiša, kakor pa jaz sam; ko so jo namreč gradili, je neprestano lazil okrog nove stavbe, čeprav ga stvar ni prav nič brigala.

lažno za carske potomce.

Apostol lekarnar.

Katehet: »Kaj pa je postal Savel, ko se je spreobrnil?«

Učenec ne ve.

Katehet mu hoče pomagati: »No — a —, apo — apo —«

Učenec: »Apotekar.«

Gradnja železne ceste.

V okraju Moravske Ostrave se bodo lotili gradnje nove ceste iz železa. Med železno konstrukcijo bodo nasuli prodec in asfalt. Ta način gradnje je baje zelo poceni in bo cesta izredno trpeča.

Inserirajte!